

Arrest

**nr. 173 913 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) in Bagdad. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en soennitisch moslim van religie. Uw familie woonde oorspronkelijk in Talbiyya, maar daar werden jullie in 2006 verdreven zodat jullie verhuisden naar Kasra, wat bij A'dhamiyya hoort. Talbiyya was een overwegend soennitische wijk. Kasra was gemengd. U heeft drie broers. Allen woonden jullie bij uw ouders. Na uw middelbaar studeerde u eerst een jaar aardrijkskunde. Vervolgens stapte u over naar geschiedenis, wat u twee jaar volgde.

In uw jaargroep bij geschiedenis zat u samen met een zekere H. A. (...), hij was sjiïet en een leidersfiguur in de sjiïtische militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq. Op een dag in maart 2014 ging de les over de

kalief Umar ibn al-Khattab, een geschiedkundig figuur die door veel sjiieten wordt verguisd. H. (...) zei luidop dat iedereen Umar moest vervloeken. U ging echter tegen hem in en zei dat religie geen plaats had in de les. Hierop bedreigde hij u. Omdat H. (...) een leider was in een militie en omdat in de buurt van uw universiteit op een keer jongeren werden ontvoerd en later vermoord, besloot u weg te blijven van de universiteit uit vrees voor H. (...). Van maart tot mei 2014 studeerde u thuis en kwam u niet meer op de universiteit. In juni was het examenperiode. Die ging u afleggen maar u nam uw voorzorgen en meed elk contact met H. (...). Begin juli kon u uw resultaten gaan halen op de universiteit. Toen zag u H. (...) en hij bekeek u vijandig. Hierna haastte u zich de campus te verlaten via een andere uitgang dan de gewoonlijke. Vervolgens kreeg u op 15 juli 2014 een dreigbrief van 'Asa'ib Ahl al-Haqq waarin u als soenniet werd gewaarschuwd te vertrekken of u zou vermoord worden. Dit was de aanleiding tot uw besluit om Irak te verlaten. Op 19 juli 2014 kreeg u bijkomend twee sms'en waarin u opnieuw werd bedreigd. Diezelfde dag verliet u Irak: u vloog van Bagdad naar Erbil en van daar reisde u verder naar Turkije waar u zo'n jaar bleef. U liet zich daar ook bij de VN registreren als asielzoeker. Op 27 juni 2015 verliet u vervolgens Turkije. Via Griekenland, Macedonië, Servië en enkele andere Europese landen reisde u naar België waar u op 10 juli 2015 aankwam en op 13 juli 2015 asiel aanvraag.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, twee woonstkaarten, een bewijs van uw asielaanvraag bij UNHCR in Turkije, twee studentenkaarten, een dreigbrief, een foto van een dreig sms, foto's van uw faculteit, print-outs van de facebookpagina van H. (...), drie artikels over activiteiten van milities in Bagdad en twee enveloppes waarin u documenten aankreeg.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen blijken namelijk, bekeken vanuit verschillende kanten, niet te kunnen overtuigen.

Een eerste punt is dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat u zich in de les openlijk tegen de standpunten van H. A. (...) zou uitspreken (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/02/2016, p. 10, 14, 17). U gaf immers op verschillende momenten doorheen uw gehoor aan dat u wist dat H. (...) een belangrijk figuur binnen de milities was (zie CGVS, p. 4-5, 10) en dat u ervan overtuigd was dat hij een gevaarlijk man was, aangezien hij al betrokken was bij de ontvoering van en moord op studenten (zie CGVS, p. 10, 11, 17, 18). Indien men de lijn van uw relaas volgt, betekent dit dus dat u meende dat deze man capabel was tot moord. Dit is voldoende om te beseffen dat het gevaarlijk kon zijn hem tegen te spreken, maar toch deed u dat. Het weinig aannemelijk karakter van dit door u beweerde gegeven wordt nog onderstreept doordat uw reactie niet geïnspireerd was door religieuze motieven, maar louter omdat u zulks onbeleefd vond en u gewoon niet graag hebt dat er over religie wordt gesproken (zie CGVS, p. 10-11).

Nog belangrijker is dat u verklaarde dat H. (...) een leider van de sjiitische militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq was (zie CGVS, p. 4-5, 10, 18). Hij droeg zelfs een badge waarop stond dat hij leider van 'Asa'ib Ahl al-Haqq was (zie CGVS, p. 18). Om zijn betrokkenheid bij de milities aan te tonen legt u verscheidene print-outs van zijn facebookpagina voor, waarbij foto's waarop H. (...) gewapend staat afgebeeld. Daarbij valt echter een foto op waar H. (...) gevechtsskleding draagt, met een schouderinsigne van de militie Saraya al-Salam met daarop een foto van de sjiitische geestelijke Muqtada al-Sadr (zie foto A in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier en zie bijlage A in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier. Vergelijk met de Arabische tekst op de schouderinsigne in bijlage B in de blauwe map en vergelijk met de foto van Muqtada al-Sadr in bijlage C in de blauwe map). Op een andere foto van zijn facebookpagina staat een auto met opnieuw daarop geschilderd Saraya al-Salam (zie foto B in de groene map en vergelijk met de Arabische tekst op de schouderinsigne in bijlage B in de blauwe map). Afgaande op de facebookpagina moet men dus concluderen dat de bewuste H. (...) geen lid was van 'Asa'ib Ahl al-Haqq, maar van Saraya al-Salam. Het verschil tussen beide sjiitische milities is relevant gezien ze tot op zekere hoogte elkaars concurrenten zijn en zich anders tot Iran verhouden (zie bijlage B in de blauwe map). Uw bewering dat H. (...) een leider zou zijn bij 'Asa'ib Ahl al-Haqq kan dus niet overtuigen. Daarmee wordt het eveneens twijfelachtig of u deze man wel kende. De positie van H. (...) binnen 'Asa'ib Ahl al-Haqq is een sleutelement in uw relaas. De onaannemelijkheid hiervan ondergraaft dus de geloofwaardigheid van uw volledige relaas.

Een volgend problematisch punt in uw relaas is dat u de link tussen de ruzie in de les enerzijds en de bedreigingen die u ontving anderzijds niet aannemelijk kon maken. Naar het incident in de les wordt in de bedreigingen die u voorlegde immers niet verwezen (zie CGVS, p. 13) en bovendien kwamen de bedreigingen verscheidene maanden na het incident in de les. De ruzie in de les gebeurde immers rond maart 2014 (zie CGVS, p. 14) terwijl de bedreigingen in juli kwamen (zie CGVS, p. 8, 11, 13, 16). U legt een link tussen de ruzie en de bedreigingen (zie CGVS, p. 11, 17, 18), maar gezien de lange tijd die verstreek tussen beide gebeurtenissen is dat weinig aannemelijk. Met deze bevinding geconfronteerd zegt u dat u het ook niet echt weet. U vermoedt dat het iets te maken kan hebben met een fatwa die

maakte dat de milities zich meer wapenden, maar anderzijds stelt u dat ze u even goed voordien hadden kunnen treffen (zie CGVS, p. 18). Dit is geen verklaring voor de lange periode tussen de ruzie in de les en de bedreigingen. De link die u veronderstelt wordt daarmee niet aannemelijk en de geloofwaardigheid van uw gehele relaas wordt verder geschaad.

Naast de brief zou u ook twee sms'en gekregen hebben waarin u bedreigd werd (zie CGVS, p. 11, 13, 16). Hierbij valt echter op dat u die niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde weliswaar aan het begin van uw gehoor dat u dat wel had verteld, maar dat dat niet werd geregistreerd (zie CGVS, p. 2). Daar tegenover staat dat uw vervolgingsrelaas niet gecompliceerd is en uit een heel beperkt aantal elementen bestaat: de ruzie in de les – H. (...) is een leider van een sjjiitische militie – u kreeg een dreigbrief – u verliet Irak. Het is weinig waarschijnlijk dat het element van de sms'en verloren zou zijn gegaan in een dermate bondig en kernachtig relaas. Bovendien kon u bij DVZ klaarblijkelijk redelijk omstandige verklaringen afleggen. Zo kon u in enig detail uitleggen dat u na de ruzie niet meer naar de lessen ging en dat u niet meer precies wist wat er in de dreigbrief stond, maar dat er in elk geval wel in stond dat u de stad moest verlaten (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, dd. 03/09/2015, vraag 5). Indien er ruimte was om dit te vertellen en te noteren, lijkt er toch ook ruimte te zijn geweest om uw verklaringen over die sms'en te noteren. Wanneer die dan toch niet genoteerd staan, moet men redelijkerwijs er van uit gaan dat u ze niet vermeldde. Bovendien werd er u daar de kans geboden elementen aan uw relaas toe te voegen, en liet u ook in kader hiervan deze sms-en onvermeld (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, dd. 03/09/2015, vraag 7). Deze bevindingen ondergraven de geloofwaardigheid van de sms'en. De afbeelding die u voorlegde van een van deze bewuste sms'en heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Het is immers niet duidelijk op wat voor toestel dit bericht staat, van wie dat toestel is of aan wie het bericht gericht is (zie CGVS, p. 13).

Gegeven dat de ruzie in de les weinig aannemelijk is, dat de link tussen die ruzie en uw bedreigingen niet kan overtuigen en dat u het bestaan van de twee dreigsms'en evenmin aannemelijk kon maken, komt men tot de conclusie dat de dreigbrief een volledig alleenstaand feit is. Dit gebrek aan context en aanleiding ondergraaft de aannemelijkheid van deze dreigbrief. Voor deze specifieke dreigbrief is context trouwens noodzakelijk. Hij is immers aan u persoonlijk gericht (zie CGVS, p. 17), niet aan uw vader of uw broers of uw gezin in zijn geheel of soennieten in het algemeen. Het is absoluut niet logisch dat men een brief specifiek aan u zou richten, tenzij er een reden is om u specifiek te viseren. U kon niet overtuigen dat een dergelijke reden bestond, wat de geloofwaardigheid van deze dreigbrief verregaand schaadt. Bovendien legde u rond deze dreigbrief ook ongeloofwaardige verklaringen af. U stelde immers dat u bedreigd werd door H. (...), een leider van 'Asa'ib Ahl al-Haqq (zie CGVS, p. 11, 17, 18). De brief die u voorlegde draagt inderdaad het logo van 'Asa'ib Ahl al-Haqq (zie de voorgelegde dreigbrief in de groene map en vergelijk met bijlage D in de blauwe map). Zoals hierboven aangetoond moet men er echter van uit gaan dat H. (...) lid was van een andere militie. In zijn geheel genomen kunnen uw verklaringen omtrent de dreigbrief niet overtuigen en moet men concluderen dat de dreigbrief niet authentiek is.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De dreigbrief en de dreigsms'en werden reeds besproken. De overige documenten ondersteunen uw identiteit, uw studies en uw verblijf in Turkije. Dit zijn allen elementen die het CGVS op zich niet in vraag stelt. De print outs van de facebookpagina van H. A. (...) tonen aan dat die man bestaat. Zijn rol in uw relaas is gezien bovenstaande observaties echter niet geloofwaardig. De artikelen die u voorlegde handelen niet over uw specifieke geval en hebben dus slechts beperkte relevantie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld

nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij vooreerst op 9 maart 2016 het overlijden van haar broer te hebben vernomen. Op 2 en 9 februari 2016 zouden leden van de sjiiitische militie naar de woonplaats van verzoekende partij zijn gekomen om haar te halen en bij de tweede keer zou haar broer zijn gedood. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een uittreksel van de overlijdensakte van haar broer (bijlage 2).

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Uit onderhavig arrest blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de sjiiitische militie *'Asa'ib Ahl al-Haqq*. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan haar bewering dat haar broer zou zijn overleden toen deze sjiiitische militie bij haar woonplaats langskwam op zoek naar haar. Bovendien bemerkt de Raad dat het door verzoekende partij aangebrachte uittreksel van de overlijdensakte van haar broer (bijlage 2 van het verzoekschrift) slechts

een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Desbetreffend stuk volstaat dan ook niet om het overlijden van haar broer aan te tonen.

2.2.4.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat verzoekende partij zich in de les openlijk tegen de standpunten van H. zou uitspreken, betoogt verzoekende partij dat H. al twee maanden lang *“storende en uitdagende praatjes”* in de klas hield. Die dag was het voor verzoekende partij dan ook de druppel die de emmer deed overlopen en verzoekende partij geeft toe dat zij toen gehandeld heeft zonder na te denken. Onmiddellijk na haar reactie was zij zich evenwel bewust van het gevaar dat deze reactie met zich mee zou brengen en zij heeft dan ook de noodzakelijke maatregelen getroffen om zich te beschermen.

2.2.4.2. De Raad meent evenwel dat, zelfs indien verzoekende partij zich reeds twee maanden zou gestoord hebben aan de praat van H., het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij zich in de les openlijk tegen de standpunten van H. A. zou uitspreken, daar verzoekende partij zich goed bewust was van het feit dat H. een belangrijk figuur binnen de milities was en een gevaarlijk man was, aangezien hij betrokken was bij de ontvoering van en moord op studenten. Derhalve kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekende partij twee keer zou nadenken vooraleer H. tegen te spreken. Daar dit incident de oorzaak zou zijn van de door haar voorgehouden problemen nadien, doet het onaannemelijk karakter van deze gebeurtenis ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat afgaande op de facebookpagina van H. men moet concluderen dat de bewuste H. geen lid was van *‘Asa’ib Ahl al-Haqq*, maar van *Saraya al-Salam*, stelt verzoekende partij dat *“in het begin er alleen maar een militie bestond, met de naam “Elmehdi”*, dat *“na een tijdje leden van deze militie een groep gevormd hebben die ze “Asa’ib Ahl al-Haqq” genoemd hebben en zo een tweede militie gevormd hebben”* en dat *“de oorspronkelijke militie, met naam “Elmehdi” een nieuwe naam gekregen heeft, namelijk “Saraya al-Salaam”*. Beide milities, *‘Asa’ib Ahl al-Haqq* en *Saraya al-Salam*, behoorden oorspronkelijk derhalve tot dezelfde militie. Verzoekende partij bemerkt hierbij nog dat de militie *‘Asa’ib Ahl al-Haqq* zich wenst te verzoenen met de militie *Saraya al-Salam* en opnieuw één groep wil vormen zoals in het begin. Verzoekende partij bemerkt dat zij *“in het dossier schermafdrucken neerlegt van een video waarop men de redenering van de leden van de militie “Asa’ib Ahl al-Haqq” kan lezen, met het oog de militie “Saraya al-Salaam” te voegen”*. Verzoekende partij weet niet sinds wanneer H. bij de militie *‘Asa’ib Ahl al-Haqq* is en het is dan ook niet onmogelijk en/of onlogisch dat H. insignes van de militie *Saraya al-Salam* zou dragen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij nog *“Documenten in verband met de Sjiitische milities (“Asa’ib Ahl al-Haqq” en “Saraya al-Salaam”)*” (bijlage 3).

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat het betoog van verzoekende partij dat *Saraya al-Salam* en *Asa’ib Ahl al-Haqq* oorspronkelijk tot dezelfde militie behoorden en *Asa’ib Ahl al-Haqq* opnieuw één groep wil vormen zoals in het begin geenszins kan aanvaard worden ter verklaring van het gegeven dat H. een insigne draagt van de militie *Saraya al-Salam*. Vooreerst is de Raad van oordeel dat het feit dat beide milities ooit tot dezelfde militie, met de naam *“Elmehdi”*, hebben behoord, zo blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlage 3 van het verzoekschrift) en de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 17, bijlagen B en D), niet wegneemt dat, zo blijkt uit diezelfde informatie, zij nadien afzonderlijke milities zijn gaan vormen met elk een afzonderlijke naam die tot op zekere hoogte elkaars concurrenten zijn en zich anders tot Iran verhouden. Het houdt dan ook geen steek dat iemand die lid is van de militie *‘Asa’ib Ahl al-Haqq* een insigne zou dragen van de militie *Saraya al-Salam*. Dat de militie *‘Asa’ib Ahl al-Haqq* zich zou willen verzoenen met de militie *Saraya al-Salam* en opnieuw één groep zou willen vormen zoals in het begin, blijkt noch uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie, noch uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. Waar verzoekende partij immers in haar verzoekschrift stelt dat zij *“in het dossier schermafdrucken neerlegt van een video waarop men de redenering van de leden van de militie “Asa’ib Ahl al-Haqq” kan lezen, met het oog de militie “Saraya al-Salaam” te voegen”*, is het voor de Raad geenszins duidelijk naar welke stukken verzoekende partij verwijst. Verzoekende partij beperkt zich dan ook tot een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Afgaande op de facebookpagina kan men dan ook niet anders concluderen dan dat de bewuste H. geen lid was van *‘Asa’ib Ahl al-Haqq*, maar van *Saraya al-Salam*. De Raad is dan ook van oordeel dat verwerende partij terecht motiveert dat de bewering van verzoekende partij dat H. een leider zou zijn bij *‘Asa’ib Ahl al-Haqq* niet kan overtuigen en dat het hiermee eveneens twijfelachtig wordt of zij deze man wel kende. Daar de positie van H. binnen *‘Asa’ib Ahl al-Haqq* een

sleutelement in haar asielrelaas betreft, ondergraaft voormelde vaststelling op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

2.2.6.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij de link tussen de ruzie in de les enerzijds en de bedreigingen die zij ontving anderzijds niet aannemelijk kon maken, bemerkt verzoekende partij dat zij pas vanaf juli dreigbrieven gekregen heeft omdat zij zich toen opnieuw naar de universiteit begaf om haar resultaten te verkrijgen. Zij werd door H. opgemerkt en de terugkeer van verzoekende partij werd door hem als provocatie beschouwd.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij pas in juli opnieuw bedreigingen kreeg omdat zij dan terugkeerde naar de universiteit voor haar resultaten en hierbij opgemerkt werd door H. niet volstaat om te verklaren waarom er zulke lange tijd verstreek tussen het incident tijdens de les en deze bedreigingen. Immers had H. verzoekende partij reeds in maart 2014 bedreigd omdat zij hem had tegengesproken waardoor het dan ook onaannemelijk is dat verzoekende partij pas in juli opnieuw bedreigingen zou hebben ontvangen indien deze inderdaad gelinkt zouden zijn aan het incident tijdens de les in maart. Zij het ook benadrukt dat in de bedreigingen die door verzoekende partij werden voorgelegd nergens verwezen wordt naar het incident in de les (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/12/2015, p. 13), waardoor de link tussen beide verder ondergraven wordt.

2.2.7.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij de twee sms'en die zij zou gekregen hebben waarin zij bedreigd werd niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de afbeelding die verzoekende partij voorlegde van een van deze bewuste sms'en slechts een zeer beperkte bewijswaarde heeft, merkt verzoekende partij op dat het bekend is dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen erg samengevat zijn. Volgens verzoekende partij is dit argument niet voldoende om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in het gedrang te brengen. Wat betreft de bemerking van verwerende partij dat het niet duidelijk is op wat voor toestel dit bericht staat, van wie dat toestel is of aan wie het bericht gericht is, wijst verzoekende partij erop dat zij uitgelegd heeft dat zij dit bericht op haar gsm gekregen had.

2.2.7.2. De Raad herhaalt evenwel de motivering van verwerende partij dat het asielrelaas van verzoekende partij niet gecompliceerd is en uit een heel beperkt aantal elementen bestaat en dat het weinig waarschijnlijk is dat het element van de sms'en verloren zou zijn gegaan in een dermate bondig en kernachtig relaas. Tevens werd door verwerende partij opgemerkt dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken klaarblijkelijk redelijk omstandige verklaringen kon afleggen en dat er dan ook ruimte lijkt te zijn geweest om haar verklaringen over die sms'en te noteren. Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat verzoekende partij de sms'en niet vermeldde. Ook wanneer haar de kans geboden werd elementen aan haar relaas toe te voegen, liet zij in het kader hiervan deze sms'en onvermeld. De uitleg van verzoekende partij dat haar verklaringen zouden zijn samengevat, kan dan ook niet aanvaard worden door de Raad ter verschoning van het feit dat de sms'en niet vermeld staan in haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De omissie van dit belangrijk element in het voorgehouden asielrelaas, dat pas voor het eerst ter sprake wordt gebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden problemen.

Het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoekende partij kan niet hersteld worden door de door verzoekende partij aangebrachte afbeelding van een van deze bewuste sms'en gelet op de beperkte bewijswaarde ervan. Immers kan uit de afbeelding niet worden afgeleid op wat voor toestel dit bericht staat, van wie dat toestel is of aan wie het bericht gericht is (administratief dossier, stuk 16, documenten, nr. 7; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/12/2015, p. 13).

2.2.8.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent de dreigbrief niet kunnen overtuigen en men moet concluderen dat de dreigbrief niet authentiek is, bemerkt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij verklaard heeft dat deze brief persoonlijk aan haar gericht was omwille van de woordenwisseling die zij met H. in de les had. Deze brief betreft een bevestiging van de mondelinge bedreigingen die zij die dag gekregen had. Verder stelt verzoekende partij nog dat *“wat het briefhoofd van de militia betreft, heeft verzoeker als een uitleg daarover gegeven”*. In ieder geval, zo meent verzoekende partij, *“men moet vaststellen dat de echtheid van deze brief niet ernstig noch objectief door tegenpartij betwist is”* en dat *“er geen uitvoerig examen in dit opzichte uitgevoerd werd”*.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* dient er op gewezen te worden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Daar de ruzie in de les weinig aannemelijk is, de beweerde link tussen die ruzie en de bedreigingen aan het adres van verzoekende partij niet kan overtuigen en verzoekende partij het bestaan van de twee dreigings'en evenmin aannemelijk kon maken, is de dreigbrief een volledig alleenstaand feit zonder enige context en aanleiding. Dit ondergraaft reeds de onaannemelijkheid van de dreigbrief, daar deze aan verzoekende partij persoonlijk is gericht, niet aan haar vader of haar broers of haar gezin in zijn geheel of soennieten in het algemeen. Het is niet logisch dat men een brief specifiek aan haar zou richten, tenzij er een reden is om haar specifiek te viseren. Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij niet kon overtuigen dat een dergelijke reden bestond, wordt de geloofwaardigheid van deze dreigbrief verder ondermijnd. Verzoekende partij stelt voorts dat de brief uitgaat van H., een leider van 'Asa'ib Ahl al-Haqq, en de brief draagt inderdaad het logo van 'Asa'ib Ahl al-Haqq, doch werd reeds vastgesteld dat H. lid was van een andere militie (zie punt 2.2.5.2.). De verklaringen van verzoekende partij omtrent de dreigbrief kunnen dan ook totaal niet overtuigen. Aan de door verzoekende partij aangebrachte dreigbrief kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven d.d. 16 juni 2016 en ter terechtzitting verschillende facebookberichten en internetartikelen aanbrengt stellende dat deze stukken bevestigen dat studenten die naar de universiteit gaan het slachtoffer worden van de milities, stelt de Raad vast dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een originele voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij talrijke documenten ter staving van haar asielrelaas aangebracht heeft en dat bepaalde documenten haar identiteit bewijzen alsook het feit dat zij student was in Irak, wijst de Raad er vooreerst op dat uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij inzake de problemen die zij zou hebben gekend met H. en de militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq. De Raad herhaalt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien werden hierboven verschillende vaststellingen gedaan die de bewijswaarde van de door verzoekende partij aangebrachte documenten ter staving van haar asielrelaas verder ondergraven. Aangaande haar documenten die haar identiteit en studies bewijzen, bemerkt de Raad dat dit elementen betreffen die op zich niet in vraag worden gesteld. Deze documenten tonen evenwel op geen enkele manier de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan.

2.2.11.1. Verzoekende partij benadrukt verder in haar verzoekschrift nog dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat soennieten meer gevaar lopen om slachtoffer te worden van het geweld vanwege de sjjiitische milities en dat ook het verslag van Amnesty International bevestigt dat soennieten in het bijzonder in gevaar verkeren in Irak (bijlage 4 van het verzoekschrift).

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie en uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, meer bepaald de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, weliswaar blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, doch kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Daarenboven blijkt uit onderhavig arrest dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met H. en de militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq. Derhalve zijn er in hoofde van verzoekende partij geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet is zou worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 17, landeninformatie, bijlage E) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (stuk 17, landeninformatie, bijlage E) en de recentere "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat (IS). Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Het offensief dat IS sedert 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Wel heeft IS sinds begin 2016 twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Tevens dient te worden vastgesteld dat in april en mei 2016

het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Echter blijkt uit dezelfde informatie ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie nog dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk blijken te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Het geweld in Bagdad is verspreid over het hele grondgebied van de provincie en er kunnen geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone).

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de inwoners door de aanslagen en mensenrechtenschendingen in Bagdad zelf wel gehinderd, maar ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, al zijn er problemen door jarenlang mismanagement, de corruptie, de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en de talrijke controleposten. Bagdad is, zoals hierboven reeds vermeld, geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen wordt verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés enzovoorts blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al maakt de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad het moeilijk om rond te komen. Voorts werd in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod tussen middernacht en vijf uur in de ochtend in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad ook gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze onder druk door een aantal factoren. Uit voormelde informatie blijkt dat er zich weliswaar bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Voorts blijkt dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten en de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht, kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 4) en bij aangetekend schrijven d.d. 16 juni 2016 brengt verzoekende partij een rapport van Amnesty International over de veiligheidssituatie in Irak in de periode 2015-2016 en verschillende stukken uit de periode maart-mei 2016 over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad aan – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT